

[Baunsgaard.]

det, som andre er nået til enighed om, selv ingen midler har anvist. Der må derfor være andre motiver for denne uenighed.

De politiske forhandlingers forløb har afsløret, hvor lidet arbejdsdygtigt dette folketing er under en mindretalsregerings vilkår. Regeringen har selv været usikker i sit oplæg. Men oppositionens to store partier har, trods enighed med regeringen om situationens alvor og problemernes omfang, været meget lidet handledygtige under forhandlingerne, og situationen var da blevet tilspidset på en måde, der rummede en fare for dansk folkestyre.

Under en mindretalsregering kan man ikke undlade at stille egne forslag i stedet for det, man afviser. Det er just forskellen på arbejdsvilkårene under flertalsregeringer og under mindretalsregeringer, at når man uden om regeringen kan bestemme, om der skal være krise eller resultat, så er forpligtelsen til at stille forslag ikke mindre for de partier, der sidder i opposition, end for det parti, der står bag regeringen. Hvis man under en mindretalsregering hos oppositionspartierne ikke føler dette ansvar, går demokratiet i stå, og hvis den indstilling fortsætter, går demokratiet faktisk i opløsning.

Der hviler et meget stort ansvar på regeringen for den manglende sikkerhed; men der hviler et lige så stort ansvar på venstre og de konservative, når de efter at have stiftet bekendtskab med problemernes omfang ikke har haft selvstændige forslag at fremsætte. Havde de to store oppositionspartier gjort det, så havde man givet ikke alene folketinget, men også befolkningen noget at vælge imellem. Det har venstre og konservative ikke gjort.

Det radikale venstre har under handlingsforløbet for sit vedkommende følt forpligtelsen til selv at fremsætte forslag til dækning af det, der måtte mangle, efter at vi havde afvist, hvad regeringen havde foreslået. Det er på denne baggrund, at det radikale venstre har følt sig forpligtet til at handle, som vi har gjort i denne sag.

Det radikale venstre føler sig på baggrund af den økonomiske situation, landet befinder sig i, og som alle erkender, forpligtet til at tilstræbe en økonomisk politik, der kan genskabe den økonomiske balance.

Skal dette mål nås, forudsætter det efter det radikale venstres opfattelse tilvejebringelsen af et tilstrækkelig stort kasseoverskud. Efter de, man må jo sige langvarige forhandlinger i udvalget og efter de drøftelser, der har fundet sted mellem de 4 gamle partier, er det radikale venstre blevet bestyrket i sin opfattelse af, at som forholdene er — med manglende balance imellem stigningstakten i forbrug og i produktion og med et valutaunderskud, der tilsyneladende ikke er under afvikling — er et stort kasseoverskud nødvendigt. Jeg føjer til, at de økonomisk sagkyndige, som bidrog med oplysninger over for udvalget, bestyrkede os i denne opfattelse.

Det er klart, at til en bedre økonomisk balance hører også en rimelig fordeling mellem de offentlige investeringer, erhvervslivets investeringer og investeringer i boligbyggeri. En sådan rimelig fordeling har vi efter det radikale venstres opfattelse ikke i tilfredsstillende omfang i dag. En rimelig fordeling vil kun kunne opnås ved en reduktion, for kortere tid i hvert fald, i de offentlige udgifter, og det vil i den aktuelle situation sige en reduktion i de offentlige udgifter, der er indeholdt i det af regeringen fremsatte finanslovsforslag. I bestræbelserne herfor, som vi også har udfoldet under udvalgsarbejdet, er det meget, meget afgørende, at man ikke går til væsentlige beskæringer af de egentlige fremtidsinvesteringer, så vi dermed beskærer vor egen mulighed for at fortsætte den økonomiske velstandslinje.

Efter det radikale venstres opfattelse er det overordentlig vigtigt, at man i sine sparebestræbelser ikke for stærkt koncentrerer sin interesse om disse fremtidsinvesteringer, at man undgår besparelser i de investeringer på uddannelsesområdet og det sociale område, som er en forudsætning for, at vi både nu og i fremtiden til fulde kan leve op til det, man med rimelighed kan forvente af et velstandssamfund.

Denne opfattelse har det radikale venstre også, når det gælder de samfundsudviklende investeringer i Grønland. Helt oprigtigt kan vi ikke her i folketinget — som alle har gjort det — beklage, nu og da bebrejde fagministre, at vi er bagefter på disse områder, og så samtidig i vore sparebestræbelser gribe ind over for de investeringer,